

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Evou Holou, Ph.D.
sídlem Španělská 770/2, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2024, č. j. MV-155940-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 9. 2024, č. j. OAM-12829-24/ZM-2024. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť žalobce neplnil účel jemu vydaného předchozího povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia v bakalářském studijním programu Informační management na Technické univerzitě v Liberci s platností od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024. Dne 21. 2. 2024 žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty. Dotazem na průběh studia u Technické univerzity správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce z plánovaných 31 kreditů získal 0 kreditů, pro postup do dalšího semestru by žalobce musel získat alespoň 15 kreditů. Studium žalobce tedy bylo ukončeno pro nesplnění požadavků plynoucích ze studijního programu. Žalobce splnil pouze jeden zápočet. Zaměstnanecká karta tedy nebyla žalobci vydána s ohledem na § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť z uvedeného plyne, že žalobce neplnil účel uděleného pobytového oprávnění. S odkazy na judikaturu žalovaný uvedl, že plnění účelu pobytu nesmí být pouze formální, musí jít o hlavní účel pobytu jak časově, tak mírou intelektuální investice. Ve studiu měl žalobce učinit dostatečný pokrok, k čemuž žalovaný odkázal na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice č. 2016/801/EU.
3. Dle žalovaného se nejednalo ani o neplnění účelu po přechodnou dobu, když žalobce byl studentem od 1. 9. 2023 do 29. 2. 2024, přičemž za celé toto období nezískal žádný kredit. Pokud uvedl, že měl v řešeném období diagnostikováno onkologické onemocnění, měl tak učinit již před správním orgánem I. stupně. Měl také se školou řešit mimořádný studijní plán či náhradní způsob splnění studijních povinností, což se nestalo. Jde sice o závažný důvod, avšak k neplnění účelu pobytového oprávnění nedošlo pouze po přechodnou dobu. Má-li se cizinec na území věnovat studiu, pak již několikaměsíční absence může znamenat zmaření účelu povoleného pobytu, neboť student nebude připuštěn ke zkouškám, nepostoupí do dalšího ročníku nebo nezvládne učivo dohnat. Zákon o pobytu cizinců v dané věci nestanoví povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K odvolací námitce tvrdomi rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobcova uzbecká manželka na území ČR dlouhodobě nepobývá. Žalobce je v produktivním věku a zaměstnání může získat také v domovském státě. K deklarované obavě z pomsty pachatelů, kteří žalobci ublížili na zdraví, žalovaný uvedl, že lze využít právních prostředků domovského státu, žalobce nadto nijak neprokázal, že by měl být cílem jakéhokoli pronásledování.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 2 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný překračuje meze svého správního uvážení při výkladu pojmu neplnění účelu pobytu cizincem. Ze zákona ani žalovaným odkazované judikatury nelze dovodit, že by nedostatečný pokrok ve studiu/neúspěšné studium na vysoké škole bylo možné bez dalšího podřadit pod pojem neplnění účelu pobytu. Žalobce na TUL studoval, nicméně nesplnil potřebné zápočty, aby mohl jít ke zkouškám v daném semestru. Studium pro něj bylo náročné natolik, že došlo k jeho předčasnému ukončení. To však nelze nazývat neplněním účelu povoleného pobytu. Změnu účelu oznámil podáním žádosti ještě před skončením studia. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by se snad žalobce měl věnovat jiným

aktivitám než studiu. K úpravě § 45 zákona o pobytu cizinců žalobce odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb. Žalobce nezneužil povoleného pobytu k jinému účelu. Pokud by změna účelu pobytu u cizinců – studentů měla být limitována úspěšným dokončením studia, pak by zákonodárce toto omezení vtělil do zákona.

5. Žádné z žalovaným odkazovaných soudních rozhodnutí nepodporuje excesivní interpretaci § 45 zákona o pobytu cizinců a situace žalobce se od jimi řešených případů liší. Žalobce oznámil změnu účelu pobytu bez prodlevy – paralelně s ukončením studia na TUL. Nelze dovodit, že by žalobce před podáním žádosti o změnu účelu pobytu neplnil účel svého studijního pobytového oprávnění. Již vůbec nelze jeho neúspěšné studium podřazovat pod narušování veřejného pořádku. Nepřípadný je i odkaz žalovaného na Směrnici č. 2016/801/EU, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, středoškolského vzdělání a činnosti au-pair, neboť žalobce nežádal o prodloužení povolení k pobytu za účelem studia, ale o odsouhlasení změny účelu pobytu za účelem zaměstnání. V tomto ohledu zákon o pobytu cizinců v § 45 žádné limity nestanoví. Správní orgán nesmí překročit nejen meze stanovené v ustanovení zmocňujícím ke správnímu uvážení, ale také meze v podobě zásad či principů obsažených v jiných ustanoveních právních předpisů.
6. Žalobou napadené rozhodnutí postrádá individuální zhodnocení situace v podobě např. úvahy o délce neplnění účelu pobytu. Žalovaný se spokojil s tím, že žalobce neměl potřebné kredity. Takový výklad by znamenal, že každý zahraniční student, který studium úspěšně nedokončí, nemůže žádat o změnu účelu pobytu. Žalobce navíc v odvolání předložil doklady o zdravotních problémech, které také mohly mít vliv na jeho nezvládnuté studium. Žalovaný se jimi odmítl zabývat s tím, že žalobce je mohl a měl uvést v předcházejícím správním řízení. Žalobce však až do vydání prvoinstančního rozhodnutí nemohl vědět, že správní orgán bude v jeho případě tvrdit neplnění účelu pobytu za účelem studia. Z žádného podkladu, s nímž byl žalobce seznámen, neplyne neplnění účelu pobytu. Důkazním břemenem tak byl zatížen správní orgán. Ten mohl s žalobcem provést účastnický výslech ke zjištění bližších podrobností o jeho studiu. Pokud tak neučinil, nelze žalobci klást k tíži, že na závěry správního orgánu o neplnění účelu pobytu reagoval až v podaném odvolání.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Zdůraznil, že žalobce nezískal žádné kredity a studium mu bylo ukončeno pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu. K žalobcem odkazované důvodové zprávě žalovaný uvedl, že v případě žalobce se jednalo o neplnění účelu v ohraničeném období 1. 9. 2023 – 21. 2. 2024, neboť žalobce byl povinen plnit účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, do doby podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce neprokázal, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Judikatura uváděná v napadeném rozhodnutí je použitelná k obecným závěrům o neplnění účelu pobytu, přičemž judikatura správních soudů na ni odkazuje běžně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25). Směrnice č. 2016/801/EU byla použita pro interpretaci neplnění účelu pobytu studia v rámci předchozího pobytu cizince. Nedostatečný pokrok ve studiu je ve své podstatě neplněním účelu povoleného pobytu na území.
8. Námitka porušení limitů správního uvážení neobstojí s odkazem na skutečnosti vyplynulé z provedeného dokazování. Žalovaný v rozhodnutí uvedl: „Účastník řízení tedy od 1. 9. 2023

do dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu za účelem studia.“ Uvedl tedy úvahu o době neplnění účelu pobytu. Žalobce měl možnost navrhnout doplnění dokazování, což neučinil, a tudíž nemůže namítat, že mělo být provedeno další dokazování. Správní orgán I. stupně zjistil skutečnost, která znemožnila žádosti vyhovět, a proto neprovedl další dokazování a žádost zamítl. Na vydání zaměstnanecké karty nemá cizinec právní nárok, jak to plyne z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, č. j. 6 A 9/2021-58.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
10. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 21. 2. 2024 podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o zaměstnaneckou kartu pro pozici montážního dělníka. V době podání žádosti pobýval žalobce v ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia, jenž mu byl naposledy prodloužen na období od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024, kdy měl žalobce studovat na Technické univerzitě v Liberci, Ekonomické fakultě, v bakalářském studijním programu Informační management. Dle výpisu z evidence cizinců a potvrzení o studiu studoval žalobce (a požíval také pobytového oprávnění za účelem studia) na Technické univerzitě v Liberci již v akademickém roce 2022/2023, tentokrát na Fakultě textilní, kam byl přijat do 1. ročníku bakalářského studijního programu Textilní marketing.
11. Ze správního spisu mj. plyne, že správní orgán I. stupně se na studium žalobce dotázal Technické univerzity, Ekonomické fakulty, která sdělila, že žalobce splnil 0 kreditů, přičemž potřebných k postupu do dalšího semestru bylo kreditů 15. Získal pouze 1 zápočet, u dalších předmětů nesplnil podmínky pro udělení zápočtů, tedy se ani nemohl zapsat ke zkouškám. Studium žalobce bylo ukončeno pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Žalobce se seznámil s podklady a vyjádřil se tak, že informace z Technické univerzity nelze interpretovat tak, že žalobce nestudoval a neplnil účel pobytu. Žalobce chodil na zápočty, avšak nesplnil je, což dokládá obdobným výpisem, jaký již byl správnímu orgánu zaslán Technickou univerzitou. Proto nemohl absolvovat kreditové zkoušky. Studium tedy nezvládl, účel pobytu však plnil. Po tomto vyjádření žalobce vydal správní orgán I. stupně shora označené prvostupňové rozhodnutí. V něm ve shodě s výše rekapitulovanými závěry žalovaného dospěl k závěru, že vzhledem k zjištěním týkajícím se žalobcova studia žalobce neplnil účel předchozího pobytového oprávnění, proto mu v souladu s § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze vydat zaměstnaneckou kartu. K odvolání žalobce přezkoumal toto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím.
12. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33

odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.

13. Podstata sporu mezi účastníky spočívá ve výkladu ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a především v jeho aplikaci na situaci žalobce. Je zřejmé, že cizinec, jemuž bylo uděleno pobytové oprávnění za konkrétním účelem, musí plnit tento účel. V daném případě musel žalobce plnit účel dlouhodobého pobytu za účelem studia, jinak mu dle citovaného ustanovení nemohlo být vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu – zde zaměstnanecká karta. Dle ustálené správní judikatury je třeba plnění účelu rozumět faktické, nikoli pouze formální plnění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-46, či ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33).
14. Soud předně konstatuje, že ustanovení § 45 odst. 1 podmiňující vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu plnění účelu předchozího povolení nevytyčuje prostor pro správní uvážení. Správní orgány jsou povinny toto ustanovení interpretovat a následně aplikovat na řešenou skutkovou situaci. Přestože v tomto mohou případně pochybit, nemůže zde dojít k překročení mezí správního uvážení, neboť zákonodárce zde žádné takové meze nevytyčil. Nadto není výklad správních orgánů nikterak zcestný. Správní orgány správně vyšly z výše uvedeného východiska, že plnění účelu pobytu musí být faktické, což v případě žalobce znamená, že měl stěžejní část svých aktivit na území ČR věnovat studiu. Žalovaný k tomu příhodně citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, který uvedl, že: *„U případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutečnění studia a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia.“*
15. Na uvedeném nic nemění žalobcem citovaná důvodová zpráva, jejíž obsah není v rozporu s názorem správních orgánů. Ty netvrdily, že žalobce řádně studoval, načež se u něj změnila situace, a proto požádal o nové pobytové oprávnění. Naopak uzavřely, že žalobce se studiu dostatečně nevěnoval, fakticky tedy účel předchozího pobytového oprávnění neplnil, a proto jsou splněny podmínky ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro nevydání nového povolení k dlouhodobému pobytu.
16. Pokud jde o žalovaným citovanou judikaturu, k níž se žaloba vyjadřuje tím způsobem, že popisuje okolnosti jednotlivých případů a vyzdvihuje odlišnosti od případu žalobce, lze v souhrnu uzavřít, že žalovaný své rozhodnutí nevystavěl na skutkové shodnosti řešené věci s citovanými judikáty. Z judikatury citoval věty spíše principiálního charakteru, které mají relevanci také v případě žalobce. Ostatně soud již výše citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, pasáž zabývající se otázkou, za jakých okolností je naplněn účel pobytového oprávnění, které bylo uděleno za účelem studia. Tato pasáž hovoří o „případech“ v množném čísle, jde tedy o zobecněnou formulaci vymezující jistá kritéria či výkladová vodítka. Takovýto způsob využití judikatury je zcela standardní a nelze jej žalovanému, který si byl zcela jistě vědom, že jím řešený případ není shodný s případem, který řešil Nejvyšší správní soud, vyčítat.
17. Další judikaturou žalovaný podepřel závěr, že plnění či neplnění účelu je třeba

zkoumat za předcházející období či že neplnění účelu pobytu je obecně negativním jevem. Skutečnost, zda je neplnění účelu pobytu ohrožením veřejného pořádku, jak to Nejvyšší správní soud řešil v jednom z žalovaných citovaných judikátů, není pro posouzení věci rozhodná, neboť žalobcova žádost nebyla zamítnuta z důvodu ohrožení veřejného pořádku. Jestliže si žalovaný při hodnocení, kdy je plněn účel pobytu za účelem studia, vypomohl také citací čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice č. 2016/801/EU, neshledává na tom soud cokoli vadného. Žalovaný netvrdil, že rozhoduje o žádosti o prodloužení povolení k pobytu za účelem studia na základě této směrnice. Ta však definuje kritérium dostatečného pokroku ve studiu, jímž žalovaný podpořil svůj náhled na věc.

18. Soud se s tímto náhledem ztotožňuje. Nemá-li být plnění účelu pouze formální, nýbrž musí být faktické, je třeba hledat hranici mezi formálním plněním a reálným plněním účelu pobytu. Jako pouhé formální, nedostatečné plnění účelu je totiž jistě možno označit i další situace než jen tu krajní, kdy je cizinec přijat ke studiu, avšak výuky či zkoušek se vůbec nikdy nezúčastní. Z druhé strany je třeba za řádné plnění účelu pobytu nepochybně považovat i jiné než ideální případy, kdy cizinec úspěšně vystuduje, a to rychle a s vyznamenáním. Kritérium dostatečného pokroku ve studiu je dle přesvědčení soudu přínosné při hodnocení plnění či neplnění účelu pobytu, a bylo by možno jej označit za relevantní i kdyby označené směrnice nebylo. Ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, musí být nějakým způsobem vyhodnoceno, zda hlavní časová a intelektuální investice cizince směřovala ke studiu, anebo k aktivitám jiným. V zásadě pak bude platit, že pokud ke studiu směřovala, musí být seznatelné jisté studijní výsledky. Samotná skutečnost, že se cizinec někdy do školy dostavoval, ještě neznamená, že plnil účel pobytového oprávnění. I k docházce či např. účasti u zápočtového testu lze totiž přistupovat účelově či ledabyle.
19. Je-li v daném případě argumentováno, že žalobce studoval, avšak nedařilo se mu, a proto nezískal dostatečný počet kreditů, jde o lichotivý popis situace. Žalobce totiž nezískal kredity vůbec žádné, což je při hodnocení plnění účelu pobytu zásadní skutečnost. Dle sdělení školy se žalobce ucházel o několik zápočtů, s jedinou výjimkou však vždy neuspěl. Jediným rozpoznatelným studijním výsledkem žalobce je tedy zisk jednoho zápočtu, a to z předmětu Základy programování. Pokud žalobce „omlouvá“ nezískání žádného kreditu tím, že neuspěl u zápočtů, proto nebyl ke zkouškám ani připuštěn, a nemohl tedy kredity udělované za úspěšné složení zkoušek získat, jde o argument lichý. Bylo ryze na žalobci, aby tím, že se bude věnovat studiu, byl připraven získat zápočty a propracovat se ke zkouškám. Žalobce nejenže nesložil žádné zkoušky, jichž bylo třeba k postupu do dalšího semestru, on k nim nebyl vůbec připuštěn, když nebyl způsobilý získat ani zápočty. To vše v prvním semestru bakalářského studia. Nepřipuštění ke zkouškám není argumentem, jenž by měl žalobci prospívat. Naopak jde o okolnost podtrhující, že v řešeném cca půl roce nesměřovala hlavní časová a intelektuální investice žalobce do oblasti studia.
20. Při hodnocení plnění účelu pobytového oprávnění a posuzování, kde končí upřímná studijní snaha cizince – studenta, který může čelit náročnosti studia a potýkat se s problémy, a začíná příliš lakonický přístup ke studiu, které leží na vedlejší koleji zájmu cizince, si soud pokládá otázku, zda je s výsledky, které vykázal žalobce, alespoň teoreticky představitelné dohlédnout na obzor úspěšného dokončení studia. V řešené věci, tempem jednoho zápočtu za semestr, úspěšného konce studia dohlédnout nelze. Je to ostatně pregnantně vyjádřeno tím, že sama Technická univerzita již studium žalobce ukončila pro nesplnění minimálních požadavků vyplývajících ze studijního programu.

21. Je nutno vzít v úvahu, že ne každý je studentem vynikajícím a že je např. možno studium o jistý časový úsek prodloužit za účelem jeho zvládnutí a úspěšného zakončení. Není proto jisté nezbytné získat v každém semestru maximální představitelný počet kreditů. Každý dílčí studijní neúspěch neznamená, že zahraniční student neplní účel pobytu. Relevantní úvahou také je, v jaké fázi studia se cizinec nachází. Ukončení studia v prvním semestru (tím spíše opakované) napovídá faktickému neplnění účelu pobytu více, nežli problémy nastalé v pozdějších fázích studia. Lze si i představit situaci, že zahraniční student bude účel studia plnit, načež zasáhne důvod, pro nějž bude studium ukončeno. I v takových případech však lze očekávat generování určitých studijních výsledků, popřípadě tvrzení studenta ohledně vzniku zásadního důvodu, který jej z dalšího studia vyloučil.
22. Nic takového se však v řešené věci neobjevilo. Situace se jeví tak, že žalobce v prvním semestru nepokročil s bakalářským studiem v podstatě vůbec, což značí, že středobodem jeho zájmu v předmětné době studium nebylo. Při reálné snaze věnovat se v ČR hlavně studiu by soud očekával výraznější studijní výsledky, než jakých dosáhl žalobce, který získal 0 % z minimálního počtu kreditů vyžadovaných pro postup do dalšího semestru. Zdejší soud se vzhledem k uvedenému ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně neplnění účelu předchozího pobytového oprávnění. Nadto situaci dokresluje, že před studiem na Ekonomické fakultě studoval žalobce v prvním ročníku na Textilní fakultě. Toto předchozí studium dle seznatelných okolností případu evidentně nepokračuje.
23. Žaloba dále uvádí, že žalobce v odvolacím řízení předložil doklady o zdravotních problémech, které mohly mít vliv na jeho studium. Žalobci dle žaloby nelze vyčítat, že tuto skutečnost neuplatnil v řízení před správním orgánem I. stupně, neboť z žádného podkladu neplynulo neplnění účelu pobytu, a žalobce tedy nemohl vědět, že bude třeba argumentovat tímto směrem.
24. K tomu soud především připomíná, že správní řízení bylo řízením o žádosti, v němž není důvod neužít ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, podle nějž se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalobce, který řízení svou žádostí, jíž se snažil docílit jím požadovaného výsledku, vyvolal, tedy v zásadě měl uvést všechny relevantní okolnosti již v řízení před správním orgánem I. stupně. Případné zdravotní problémy, které by mohly ovlivnit možnost žalobce studovat, a plnit tak účel pobytu, takovou relevantní okolností bezpochyby jsou, jak uvedl i žalovaný. Že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, plyne z judikatury správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, či ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019-25).
25. Soud nepřisvědčuje námitce, že žalobce v prvostupňovém řízení nevěděl, že případný zdravotní problém, který by mu bránil ve studiu, je relevantní okolností, kterou by měl uvést. Jednak z uvedeného plyne, že v tomto směru byla nutná aktivita z jeho strany, a jednak není pravdou, že žalobce nevěděl, že je v dané věci relevantní uplatnit argumenty ohledně plnění účelu pobytu. Žalobce byl v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady opatřenými v řízení. Dle obsahu jeho navazujícího vyjádření vůči správnímu orgánu I. stupně si zjevně byl vědom toho, že mu hrozí vydání negativního rozhodnutí z důvodu neplnění účelu předchozího pobytového oprávnění, proto počal tímto směrem ještě v prvostupňovém řízení argumentovat. Přesto se ani v nejmenším nezmínil, že

by čelil zdravotním problémům, jež mu bránily ve studiu. Na to žalovaný správně poukázal, když žalobci vytkl, že v odvolacím řízení postupuje v rozporu s koncentračním principem, s čímž se soud ztotožňuje.

26. Uvedené navíc naznačuje, že argumentace zdravotními problémy je využita spíše účelově. Žalobce ostatně i v žalobě zcela obecně hovoří o tom, že zdravotní problémy mohly mít vliv na jeho nezvládnuté studium. Žalobce by měl v okamžiku podání žaloby vědět zcela přesně, zda a jak zdravotní problémy jeho studium ovlivnily. Nad rámec odkazu na koncentraci řízení se žalovaný u zdravotních problémů žalobce zastavil. Uvedl, že pokud by žalobci zdravotní stav neumožňoval věnovat se studiu, mohl svou situaci individuálně řešit se školou, což neučinil. Soud dodává, že dle předloženého dokladu bylo žalobci odstraněno kožní znaménko koncem září 2023, tedy na začátku semestru. V té době měl žalobce naprostou většinu semestru před sebou, takže ani soud není přesvědčen, že by žalobce neměl získat za semestr žádné kredity s ohledem na tento problém. Na jeho základě a s přihlédnutím ke studijním výsledkům žalobce nelze hovořit o tom, že by žalobce neplnil účel pobytu z omluvitelného důvodu a pouze po přechodnou dobu. Žalobce měl dostatek času k řádnému studiu, na jehož základě mohl docílit vykazatelných úspěšných studijních výsledků.
27. Znalost českého jazyka žalobce prokázal již ve správním řízení, kdy nebyl zastoupen. Ostatně ve správním spise se nachází potvrzení Fakulty textilní o přijetí žalobce ke studiu Textilního marketingu, které probíhalo v českém jazyce a k němuž je vyžadován certifikát znalosti českého jazyka úrovně B2. Praktická absence reálných studijních výsledků tedy nemohla být způsobena neznalostí jazyka. Ve výše zmíněném vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobce pouze obecně uvedl, že chodil na zápochty, tedy studoval. Netvrdil jakékoli problémy, jež by měly znamenat, že přes řádnou docházku do školy a pili při studiu žalobce nedosáhl prakticky žádných výsledků. Skutečnost, že plnil účel pobytu, dovozoval z toho, že se zúčastnil zápočtových testů. Výše již soud vysvětlil, že sama tato okolnost nemůže vyloučit závěr o pouhém formálním plnění účelu pobytu. Dostavit se k písemnému zápočtu bez potřebných znalostí a neuspět totiž dovede každý. Žalobce se přes zápochty nepropracoval ke zkouškám, natož aby nějakou z nich úspěšně složil. Proto mu ani soud tvrzení o náležité studijní snaze neuvěřil.
28. Vzhledem k uvedenému se soud nedomnívá, že s žalobcem bylo nezbytně třeba provádět účastnický výslech. Žalobce se ve správním řízení vyjádřil, jeho postoj byl a je zřejmý. Nemůže však vyvrátit objektivní nedostatek studijních výsledků. Správní orgány nebyly povinny prokázat, jakým aktivitám se žalobce v řešeném období věnoval. Postačilo, že z opatřených podkladů lze dovodit závěr o tom, že hlavní náplní žalobcova pobytu v ČR v řešeném období (z hlediska časového a míry intelektuální investice) nebylo studium. V řízení přitom nevystala (ani z iniciativy žalobce) žádná skutečnost, jež by odůvodnila potřebu hlubšího zkoumání průběhu žalobcova studia. Vzhledem k tomu, že žalobce byl aktivním studentem Informačního managementu po jediný semestr, přičemž nedosáhl prakticky žádných studijních výsledků, nebylo jakkoli problematické časové ukotvení neplnění účelu pobytu, které je v rozhodnutí správních orgánů uvedeno, jak na to žalovaný správně poukázal ve vyjádření k žalobě. Nelze hovořit o tom, že by

žalovaný hodnotil případ žalobce paušálně, neindividualizovaně.

29. Je v pořádku, že žalobce požádal o nové pobytové oprávnění paralelně s ukončením studia, tuto skutečnost však nelze přeceňovat ve prospěch žalobce v tom ohledu, že by měla vylučovat závěr o neplnění účelu předchozího pobytového oprávnění. Soud nedospěl k závěru, že by žalovaný vybočil ze zásad správního řízení, z žalobcem označených ustanovení právních předpisů, či že by své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Že je argumentace správních orgánů pro žalobce seznatelná je patrné již z toho, že proti ní zformuloval žalobní body, jejichž prostřednictvím se napadenému rozhodnutí brání.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě shora uvedeného soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodoval bez jednání, s čímž žalovaný vyjádřil výslovný souhlas a žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. června 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce